

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Resna bosedá.

Pač pa so ropali pri malopremožnih slovenskih kmetih, po cerkvah in župniščih, cropali so slo-

Res, v naši državi ni vse tako, kakor bi si želeli, pa pomislimo, da je Jugoslavija še mlada država, ki se še le zida na razvalinah pogorele Avstrije. Predno pa iz pogorišča vzrase nova hiša, nova stavba, je treba velikega truda, velikega dela. Kar naenkrat ne gre. Podobna je Jugoslavija mlademu gospodarju, ki je prevzel gospodarstvo od zanikarnega očeta: prevzel čez mero dolgov, razpadla poljpa, zanemarjena polja, prazne kašte in prazne hleve. Kako težko se godi tako mlademu gospodarju. Kako skrben, kako priden mora biti, da se obdrži na posestvu in leta in leta se mora truditi, predno si opomore. In še veliko dela bode stalo, predno bode v naši mladi državi vse prav urejeno. Pomislimo tudi, da smo imeli vojsko, strašno vojsko, v kateri se je skozi štiri leta samo podiralo in uničevalo in so ravno naše slovenske dežele bile hudo prizadete. Ali more zdaj kar naenkrat dobro biti? To ni mogoče. Zato ne zabavljajmo, ampak pomagajmo, ne podirajmo, ampak gradimo in Jugoslavija se bo razvila v mogočno državo, na katero bomo še vsi ponosni, postala bo nam ljub dom, v katerem se bomo vsi dobro počutili. Pogoji za to so dani. Tisti pa, ki so med nami nezadovoljni, pa naj se le podajo v Nemško Avstrijo. Bodo videli, kakšne dobrote bodo tam uživali. Pa veliko denarja naj vzamejo s seboj, ker vlad

Koroški begunec.

Dr. Karl Verstovšek, poverjenik.

(Na naslov davčnih okrajnih oblasti.)

Razni nemški in nemškutarski vojni dobičkarji se na vse kriplje branijo plačati vojni davek, kateri jim je bil pred kratkim predpisan. Pridno vlagajo rekurze, tožijo in moledujejo kot Abrahamovi sinovi češ, kakšna krivica se nam je zgodila, ne moremo plačati takšnih zneskov; zahtevajo, da se jim vojni davek zniža ali da ga vsaj lahko odplačujejo v obrokih. Vse to, pa delajo z namenom, oškodovati našo državo za marsikateri tisočak. Res je sicer, da znašajo predpisani vojni davki velike svote, pa so le vendar drobtinica proti velikanskim dobičkom, ki so si jih napravili „ubogi“ vojni dobičkarji tekom vojne. Saj je danes marsikateri trgovec, ki je imel pred vojno dolgove, danes milijonar. In ravno takšni se najbolj protivijo plačati vojni davek. Da se jim ne rodi nikaka krivica, navedemo par slučajev: Nek mariborski veletrgovec, ki se prištevja tudi med nemške vodje, ki ga je vojska rešila poloma ter je danes

Vojaški novinec

Belgijska povest.

Prevajal Franjo Kunšters: preložil za „Slov. Gospo-
darja“ Al. B.

(Dal[e.])

„Ne tako!“ odgovori starec. „Pojdite z menoj! Vrla človeka sta; nočem, da bi se mučila s ho'č, — Mladi tovariši ne sme prej oditi, dokler ste mu ne povrnete moči. Videl bom, kaj bi lahko storil, da poplačam tvoje plemenito požrtvovalnost.“

„Imamo še nekaj steklenic starega španskega vina, ki bi mrtvaka spravil pokoncu“, pristavi hlapec. „To je edino zdravilo, katerega potrebuje. Le počakaj, prijateljica, čez eno uro ga ne poznaš več.“

„Oh, gospoda!“ ječala deklica. „Storita, kakor vama velela krščansko srce; komaj govorim od ginenosti, ko vidimo vajino dobrotljivost. Tisočkrat vama hvala, blaga gospoda!“

Od obeh strani podpiran od gospoda in služabnika, se je Janez počasnih korakov opotekal odtoč. Ko so prišli na vrt, je deklica stopila k služabniku in ga tiho vprašala:

„Povejte mi, prijatelj, ali je vaš gospod zdrav-
ynik?“

„Zdravnik?“ je odgovoril hlapec. „On je bil major kirurg pod Napoleonom. Midva sva odrezala več rok in nog, kot jih more na to pot in to gotovo ni malo.“

„Ali zna tudi oči zdraviti?“

„Seveda, pa še dosti boljše, nego sedanji zdravniki. Malo jih je ostalo od junaških tovarišev iz Španije, sicer bi jih še veliko hodilo okrog, ki se mu imajo zahvaliti za pogled.“

„Potem ga morate prav lepo prositi, naj pogleda Janezove oči. Bog ve, mogoče, da jih ozdravi.“
„Bodite brez skrbi, to gotovo stori. Vojake ima rad. Janez ne pojde tako kmalu odlo.“

„Ako morete kaj storiti zanj in dobro besedo izpregovoriti zanj, vam bom zelo hvaležna.“

„Se prositi me ni treba, jaz bom že storil, kar treba. Le pogledjte, je že dosti boljši, ga že skoro ne odpiram več.“

Stopili so čez hišni prag ter bili v sobi, ki je bila olepšana z lepim pohištvom. Starec je peljal uboga glave k širokemu naslonišču ter ga posadil

pozega slepeti k širokemu naslonu ter ga posadi s hrbtom proti luči. Potem je izročil ključ hlapcu, ki je šel veselo iz sobe ter se takoj nato vrnil s steklenico in kozarcem. Mimogrede je deklici pošepetal na uho:

„To je vino, ki vzbuja mrtvake; boste že vi -
dali.“

Katrica ni prav razumela, kaj je hotel reči s tem: vsa radevedna je gledala starega gospoda, ki je mladeniču nastavil na usto čašo svetlordežne tekočine in mu rekel:

„Izpiite to v malih požirkih, prijatelj; pokrep-
čalo vas bo!“

„Moj Bog! Kaj pa je to?“ je vzkliknil slepec, dudeč se, potem ko je bil izpil tekočino. „Kako to greje po životu! — Hvala, hvala! — Lačen sem.“

"Le počasi, prijatelj, ne prehitro", je rekel star gospodar. "Zdaj obvezemo vašo nogo in si potem ogledamo oko. Poidi sem, hčerka moja, skoro sem opazil na tebe, drago dete. Sedi sem na stol, Karel, ti pa daj deklici kozarec vina!"

Med tem, ko se je hlapec zabaval s Katrico in je hvalil dudodelno špansko vino, je bil starec mladencu obezval nogo. Zdal mu je umil oči z neko tekočino ter jih potem namazal z belo mažo. Ko je bil to storil, je šel k oknu in spustil zagrinjalo, da je umil svetlobo. Nato je zopet stopil k vratu in mu rekel:

„Prijatelji, odprite oči in poizkusite, ako moreta kaj razločevati.“

Janez je odprl oči in molčal nekaj časa, a ko prav ga je starec vprašal, ako kaj vidi. Videti je bilo, da z ugaslimi očmi nekaj išče.

Zdajci na glas zakriči, vstane in gre z iztegnjenimi rokami proti deklici, ki je bila planila po koncu in tresoč se v mrzliem pričakovanju videla, da se ji bliža. Hotela mu je steči v naročje, a hlapec jo je zadržal.

Slepac je stopil k n'ej ter ji z negotovimi kretnjami podal roko ter vzdihnil s tresotim glasom: „Katica, Katica, nisem slep! Zdaj je vendar